ABBY JIMENEZ

Příběh jednoho léta

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MODERNÍ ROMANCE OD AUTORKY BESTSELLERU NAVŽDY TVŮJ

PŘÍBĚH JEDNOHO LÉTA

KNIHY ABBY JIMENEZ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

JENOM KAMARÁDI
Jenom kamarádi
Šťastně až navěky
Život je příliš krátký

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA
Součást tvého světa
Navždy tvůj
Příběh jednoho léta

MYSTERY PRESS, 2025

ABBY JIMENEZ

Příběh jednoho léta

PŘELOŽILA

MONIKA PAVLISOVÁ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem „Just for the Summer“ v roce 2024 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hatchette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2024
Translation © Monika Pavlisová, 2025
Cover Illustration © Dana Lédl – Myokard, 2025
Book Design © Veronika Kopečková, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-807-5 (pdf)

TAHLE KNÍŽKA JE PRO MÉ ÚŽASNÉ ČTENÁŘE.
KDYŽ JSEM ZAČÍNALA PSÁT, BYLO TO JEN PRO MĚ.
NIKDY BY MĚ NENAPADLO, ŽE TO NĚKDE VYJDE
NEBO ŽE TO NĚKDO UVIDÍ. TEĎ ALE PÍŠU PRO VÁS.
A S PUBLIKEM JE TO MNOHEM LEPŠÍ.

Drahý čtenáři,

ačkoli jsou všechny mé knihy romantickými a zábavnými příběhy, některá témata v tomto díle mohou být náročná. Pokud máte pocit, že vám moje následující varování vyzradí kus příběhu, vynechte prosím příští odstavec a začněte rovnou číst.
V knížce se vyskytují scény popisující panické ataky, úzkosti, posttraumatickou stresovou poruchu, depresi, nediagnostikované psychické problémy, toxickou matku a zanedbávání dětí v minulosti. Úplné varování ohledně obsahu najdete na mé webové stránce nebo na stránce Goodreads.

Zdraví
ABBY

R/JSEMZAKRETENA · PŘED TÝDNEM

ZVEŘEJNIL JUST_IN_267

JSEM ZA KRETÉNA, KDYŽ JSEM POJMENOVAL SVÉHO HNUSNÉHO PSA PO BÝVALÉM NEJLEPŠÍM KAMARÁDOVI?

Já [29, m] jsem se kamarádil s Chadem [32, m] prakticky od narození. Naše mámy byly nejlepší kamarádky, vyrůstali jsme spolu a posledních deset let jsme byli spolubydlící. Až do okamžiku, kdy se naše situace dramaticky proměnila.

Trochu víc informací. Mám takový… povahový rys, dalo by se říct. V podstatě každá holka, se kterou se párkrát sejdu, okamžitě po našem rozchodu najde svou spřízněnou duši. Je to vážně pravidlo. Začalo to před třemi lety a od té doby se to stalo už pětkrát. Rozejdeme se a další člověk, se kterým si něco začnou, je Ten Pravý.

Kamarádi mají pocit, že je to k popukání. S každou holkou se vždycky rozejdu přátelsky a jsem rád, že je šťastná. Ale to špičkování od kamarádů se už nedá vydržet. Říkají mi, že jsem jako přívěsek pro štěstí.

Každopádně můžeme přetočit pět měsíců dopředu. Pár týdnů jsem chodil s Hope [28, ž]. Nic vážného. Rozhodli jsme se, že to necítíme, že chemie nefunguje, tak jsme se rozešli. A pak, jako blesk z čistého nebe, se dala

dohromady s Chadem. Samozřejmě přesně ve stylu přívěsku pro štěstí, Chad je její spřízněná duše. Je z ní celý pryč, nespustí z ní oči, už se představili rodičům, shánějí prsteny – a chtějí se k sobě nastěhovat. Okamžitě.

Jediný problém byl v tom, že Chadovi zbývalo ještě šest měsíců z naší nájemní smlouvy, ale zároveň se mu povedlo najít dokonalý nový dům pro sebe a Hope, jenže dva nájmy najednou si nemohl dovolit. A tak stál před složitým rozhodnutím. Musel poslat do háje buď mě, nebo ji – rozhodl se pro mě. A já teď potřebuju vymyslet, jak pokryju jeho nájem, než smlouva skončí.

Měl jsem za sebou pár týdnů stresu. Opravdu jsem nestál o nového spolubydlícího, jenže majitel bytu mi nedovolil kompletně ukončit nájem. Řekl ale, že se můžu přestěhovat do menšího bytu. Jediné, co měl k dispozici, byla garsonka. Trochu malá, ale bylo to jen dočasné a bylo to levné. Skočil jsem po té nabídce a okamžitě podepsal smlouvu. Potom jsem zjistil, PROČ je ta garsonka tak levná a volná – za oknem má billboard na instalatérskou společnost Král Záchodů. Instalatér na něm je oblečený jako Jindřich Tudor a drží štětku nad toaletní mísou přetékající exkrementy. Mělo by být zakázané umísťovat billboardy takhle blízko k rezidenčním objektům. Jako by jedinou cílovou skupinou byl ten chudák, kdo v tom bytě bydlí – což jsem byl momentálně já. Vážně. Nic jiného z okna nevidím. Žádné nebe, žádná voda – jen Král Záchodů. Celý den. Celou noc. Když zapadne slunce, rozzáří se a svítí skrz žaluzie. Pracuju z domova. Ocitl jsem se v pekle.

Chad má pocit, že je to to nejlegračnější, co se kdy stalo, a neustále mě trolí. Bez ohledu na to, že je to z větší části jeho vina. Posílá mi fotky každého billboardu s reklamou na Krále Záchodů, každé lavičky na autobusové zastávce, každého poutače na letišti. Pokud žijete v konglomeraci Minneapolis/St. Paul, asi chápete, jak často k tomu dochází.

Jsem otrávený, ale rozhodl jsem se zkusit najít důvod, proč trávit víc času venku, abych nemusel celé dny zírat z okna. Vždycky jsem chtěl psa, ale Chad byl proti. Tak jsem zašel do útulku a našel tam to absolutně nejošklivější zvíře. Bylo tak ošklivé, že ho nikdo jiný nechtěl. Ten pes měl předkus a svrab a chyběla mu půlka ucha. Je to malý bruselský grifonek, takže se prakticky neustále mračí – vypadá jako naštvaný škodolibý skřítek.

Adoptoval jsem ho a pojmenoval ho Chad, protože to je teď oficiálně můj nový nejlepší kamarád. Jestli tohle čteš, lidský Chade, jsi pro mě mrtvý. (Ale ne, pořád mám toho kluka rád.) Na každé fotce, kterou dávám na instagram, ho vždycky označím. Píšu tam třeba: „Podívejte, věrný Chad!“

Chad se tomu směje, ale Hope je nešťastná a myslí, že bych měl Chada přejmenovat. Chadova máma souhlasí a prohlásila, že k nim nesmím, dokud to jméno nezměním, což je teda dost naprd, protože jsou s mojí mámou nejlepší kamarádky a hodně často k nim chodíme na nejrůznější rodinné akce. Stejně ho nepřejmenuju.

Jsem malicherný? Ano. Ale jsem za kreténa?

JEDNA

Emma

„Viděla jsi to?“

Moje nejlepší kamarádka naklonila svůj telefon tak, abych viděla, o čem mluví. Měla tam černé vlákno s nadpisem „Jsem za kreténa“ na redditu. Zabíralo to celý displej.

Seděly jsme v nemocniční jídelně během pauzy na oběd.

„Co to je?“ vymačkávala jsem si kečup na hranolky.

„Přečti si to,“ odpověděla. „Pošlu ti odkaz.“

Párkrát ťukla palcem a odkaz mi dorazil.

Vzala jsem si do ruky ledový čaj a četla si příspěvek s brčkem mezi zuby. Když jsem se dostala ke druhému odstavci, vyvalila jsem oči. „Pane bože…,“ vydechla jsem.

„*Viď*? A to jsem si doteď myslela, že tu věc s přívěskem pro štěstí máš jen ty.“

„Je to dar,“ namítla jsem. „Ne pro *mě*, ale všichni mí bývalí kluci našli štěstí.“ Napila jsem se a četla dál. Když jsem dočetla, položila jsem telefon. „Není za kreténa.“

„Absolutní souhlas,“ řekla. „Viděla jsi ten billboard?“

„Ne.“

„Vygooglila jsem si ho. Podívej.“

Znovu mi nastavila svůj telefon a já se málem zakuckala smíchy. „Chudák.“

„Já bych ti takovou levárnu nikdy neprovedla,“ řekla Maddy.

„To doufám. Nemohla bych bez tebe žít."

Usmála se a zakousla se do vegetariánské rolky.

Když polkla, pokračovala: „Je divné, že to oba máte stejně. Jak všichni vaši bývalí odjedou na bílém koni do západu slunce."

„Ha. Zajímalo by mě, na kolika svatbách už musel být," pronesla jsem, vytáhla kyselé okurky ze svého kuřecího sendviče a položila je na její talíř.

Kývla k mému telefonu. „Měla by ses ho zeptat."

Vyvalila jsem oči. „Prostě mu jen tak napsat?"

Pokrčila rameny. „Jo, proč ne? Chlapi milujou, když jim holky píšou soukromé zprávy." Zněla jako odbornice. „Ne, vážně. Zeptej se ho. Oběd je nuda. Aspoň se zabavíme."

Povzdechla jsem si. „Tak jo. *Jednu* zprávu." Utřela jsem si prsty do ubrousku, vzala telefon a otevřela aplikaci reddit.

Měl přezdívku just_in_267. Říkala jsem si, jestli se jmenuje Justin. Moje přezdívka byla Emma16_dilemma. Od druháku na střední jsem si ji nezměnila. Asi bych měla.

Začala jsem psát.

EMMA: *Mám stejný problém jako ty. Za poslední čtyři roky se mi to stalo už sedmkrát. Rozejdeme se a ten kluk se do půlroku ožení. Taky po tobě chtějí, abys jim chodil na svatbu? Už třikrát mě žádali, ať jdu za družičku* 😂

Klikla jsem na Odeslat. „A je to. Odeslala jsem to. Napsala jsem úplně cizímu chlapovi." Položila jsem telefon. „Připadá mi to jako něco, co by nejspíš udělala moje máma."

Maddy zafuněla. „Amber by utratila všechny prachy ušetřené na nájem za nějaké médium, které kreslí portréty spřízněných duší a pak ti pošle ten samý, co posílá každému. *To je něco*, co by udělala Amber."

Vůbec jsem se nesmála. Bylo to až příliš trefné, než aby to bylo vtipné.

Cinkl mi telefon. „Ten chlap odepsal," řekla jsem.

Maddy se zarazila s rolkou na půl cesty k puse. „Co píše?"

Otevřela jsem zprávu.

JUSTIN: *Předem se omlouvám, ale nejsi náhodou reportérka,co se snaží zjistit mou totožnost, aby jí vydali další článek o zoufalci z redditu? Musíš se přiznat. Víš, jako když hraješ poldu v utajení a někdo se tě zeptá, jestli jsi polda v utajení, a ty nesmíš lhát.*

Rozesmála jsem se.

„Co?" naléhala Maddy.

„Myslí si, že jsem reportérka, co se snaží zjistit jeho totožnost."

„Jako že s tím má problém?"

„Očividně."

Začala jsem psát.

EMMA: *Nejsem reportérka.*

JUSTIN: *Tak přesně tohle by reportérka napsala.*

S úsměvem jsem potřásla hlavou.

EMMA: *Jsem zdravotní sestra.*

Poslal smajlíka s podezíravě přivřenýma očima.
Něco mě napadlo.

EMMA: *Napiš, kolik mám zvednout prstů.*

Uplynulo pár vteřin.

JUSTIN: *Čtyři.*

„Maddy, vyfoť mě."

Spadla jí brada. „Ty tomu chlápkovi pošleš *fotku*?"

„Jo, proč ne?"

„Ehm, protože by to mohl být sériový vrah?"

„Sériový vrah se smyslem pro humor, psem z útulku, dlouholetými kamarády a zdravým vztahem s matkou?" Podala jsem jí telefon. „Nijak se to neliší od toho, co by viděl na seznamce, kdyby mě označil, a navíc budeme za pár týdnů na Havaji. On je v Minnesotě. I kdyby přišel na to, kdo jsem, stejně mě nikdy nenajde."

„Co když je to nějaký santusák, co si nečistí zuby, a tvoji fotku si založí do složky porno k honění?"

Zakoulela jsem očima. „Ježíši, *mlč už*."

Naklonila jsem hlavu, nechala cop spadnout do strany a zvedla čtyři prsty. Maddy se netvářila šťastně, ale vyfotila mě a podala mi telefon zpátky.

Měla jsem uniformu a na kapse připnutý identifikační štítek. Otevřela jsem si fotku, smazala své údaje a jméno nemocnice a stiskla Odeslat.

EMMA: *Jsem v práci. Nosí reportéři nemocniční uniformy? A vůbec, kolikrát už tě novináři zkoušeli takhle identifikovat?*

JUSTIN: *Tento týden? Nebo celkově?*

Poslala jsem rozesmátého smajlíka.

JUSTIN: *Takže, když jsme si ujasnili, že jsi, kdo píšeš, že jsi, odpovím na tvou otázku. Na svatbu, ke které došlo díky mému smolnému povahovému rysu, jsem byl pozvaný jen jednou. Ovšem šel jsem za svědka a svatba byla na téma* Beetlejuice.

Se smíchem jsem zprávu přečetla Maddy.

„Fotky, jinak se to nestalo," řekla.

EMMA: *Fotky, jinak se to nestalo.* 😉

Položila jsem telefon. „Víš co? Vážně mě to baví."

„Mám samé dobré nápady," prohlásila.

Měla už jsem sendvič skoro snědený, když mi přišla další zpráva.

„Odpověděl," řekla jsem. „Je tam fotka."

Maddy vyskočila a oběhla stůl, aby se podívala.

Když jsem fotku otevřela, rozesmála jsem se. Nevěsta a ženich byli v kostýmech Beetlejuice a Lydie v rudých svatebních šatech z filmu. Družička a svědek se převlékli za Maitlandovy, ale na obličejích měli strašidelné škrabošky, které si na začátku filmu nasazovali, aby vystrašili nové obyvatele. On měl dlouhý nos jako zobák a hmyzí oči. Poslala jsem mu celý řádek rozesmátých smajlíků.

„Měla jsi pravdu, *vážně* má smysl pro humor," uznala Maddy.

Naklonila jsem hlavu. „Škoda že mu není vidět obličej."

„Pošli mi tu fotku."

„Proč?"

„Zkusím ho najít přes zpětné vyhledávání obrázků."

„Páni, tobě to myslí. Tak vydrž."

Poslala jsem jí fotku. Ona se posadila a začala něco ťukat do displeje. Já se vrátila ke zbytku sendviče.

„Našla jsem ho," prohlásila Maddy o čtyřicet pět vteřin později.

Otevřela jsem pusu. „Tak *rychle*???"

„FBI by měla najímat víc žen. Jsme přirozené specialistky na pátrání. Tu fotku má na svém instagramu. A je to rozhodně on, vidím tu fotky toho billboardu. Pošlu ti odkaz."

V telefonu mi cinkla příchozí zpráva, ale já váhala. „Počkej. Měly bychom si to prohlížet? Mám pocit, že mu narušujeme soukromí."

Zvedla ke mně oči přes telefon. „Až chlapi přestanou napadat ženy, se kterými se seznámí na internetu, přestaneme je šmírovat, abychom se ujistily, že projdou testem správných vibrací. Ať tak nebo tak, kdyby stál o soukromí, měl by *soukromý* účet."

Naklonila jsem hlavu. „To je fakt."

Klikla jsem na odkaz a obě současně jsme se na svých telefonech vrhly na fotky na jeho zdi. Měl hnědé vlasy, hnědé oči, byl hladce oholený. Běloch, ďolíčky ve tvářích. Hezký úsměv, pěkná postava – a byl *roztomilý*. Hodně roztomilý.

„Vidíš to co já?" ozvala se Maddy. „Tak tenhle chlap *rozhodně* používá zubní nit."

„Pane bože, ten pes!"

Zalapala po dechu. „No teda. Je *vážně* ošklivý. Jako nějaký miniaturní chrlič na okapu."

Zaměřila jsem se na psa. „Já nevím. Je tak hnusný, až je vlastně k sežrání." Malý hnědý pes byl huňatý se svěšenýma ušima, placatým čumákem a zamračeným výrazem. Měl vodnaté vypoulené oči. Justin ho na fotce držel v náručí a usmíval

se jako malý kluk, který právě dostal něco, co si léta přál k Vánocům. V popisku stálo:

Psí kámoš Brad má tasemnici,
ale s nájmem mě nevyšplouch.

„Brad?“ zvedla jsem oči. „Myslela jsem, že se ten jeho kamarád jmenuje Chad.“

„Asi změnil jména kvůli soukromí. Třída. Viděla jsi komentáře?“ zeptala se Maddy. „Podívej se.“

Klikla jsem na ikonu komentářů. Smajlíci, další smajlíci. Někdo jménem Faith psal:

Jako vážně, Justine?
Neuvěřitelné.

A potom chlapík jménem Brad napsal:

Až příště přijdu, seberu ti tyčky od žaluzií.

Rozesmála jsem se nad telefonem.

„Podívej, jaký má ten pes výraz,“ řekla Maddy.

„A co s ním je?“

„Ten pes se s ním cítí moc dobře. Vždycky se na fotkách zaměřuju na zvířata, protože to hodně vypovídá o lidech kolem nich. Jako stoprocentně poznám, když si někdo vypůjčí psa jen na profilovku. Ten pes pokaždé úplně jasně vysílá signál: ‚Oukej, neznám tě, ale v poho.‘ Jeď dál dolů,“ pokračovala. „Vidíš? Podívej se na tu na gauči.“

Na jedné fotce byl Justin na gauči. Na jedné straně svíral v náručí malou holčičku, která spala s hlavičkou na jeho

hrudníku. Pes podřimoval na druhé straně a hlavu měl položenou na jeho stehně. Bylo to roztomilé.

„Ten pes mu věří," prohlásila Maddy. „A je z útulku, takže to hodně znamená. Tihle psi bývají plaší a nervózní." Prohlížela si další fotky a zmlkla. „Jeď ještě níž," řekla potom. „Je tam ten billboard."

Posunula jsem se o pár fotek níž a uviděla to. Ten slavný nápis. Justin nepřeháněl. Bylo to *zlé*. Z Maddyina vyhledávání už jsem věděla, jak to vypadá, ale vidět to přímo pohledem z jeho bytu, to bylo něco úplně jiného. Ten billboard zabíral celé okno. „No páni. Jo, Justin tedy rozhodně není za kreténa. Tohle je *síla*."

Záběr byl z kuchyně, takže měl úplný výhled. Vzhledem k tomu, že byl jeho byt jen jednopokojový, byly tu jediné velké posuvné skleněné dveře a celý prostor vyplňoval rozesmátý muž ve středním věku s bradkou, oblečený jako král, stojící s gumovým zvonem nad ucpaným záchodem.

„Má u postele namontované čelo," upozornila Maddy.

„No a?"

„Je to jako zelená na semaforu. Čím blíž je postel k zemi, tím horší člověk na ní spí. Když chlap na rande předstírá, že si zapomněl peněženku, můžeš vsadit boty na to, že spí na karimatce nebo na matraci na zemi. Vždycky je donutím poslat mi fotku jejich postele, než s nimi vůbec někam vyrazím. A další body srážím za to, když mají místo peřiny spacák. I když *náhodou* mají čelo u postele."

„Proč?"

„Protože spacáky mají energii podlahy?"

„A co když je to palanda?"

„To je *jediná* situace, kdy má teorie neobstojí, ale je to zároveň další důvod, proč chci vidět fotky jejich ložnice, než se s nimi potkám."

„Jsi blázen."

Přiblížila jsem si na fotce zbytek pokoje. Na posteli měl ustlanou béžovou peřinu. Vedle stál uklizený pracovní stůl se složitou počítačovou sestavou. Uprostřed byly tři velké monitory, klávesnice a bezdrátová myš. Vedle stolu byl malý psí pelíšek a v rohu stál květináč s pokojovou rostlinou. Na zdech měl umělecká díla. Byl to hezký byt – kromě toho výhledu. Justin byl očividně pořádkumilovný a měl dost dobrý vkus.

Pustila jsem se do prohlížení dalších fotek. Ani na jedné nebyl s žádnou dívkou. Některé lidi jsem tipovala jako jeho příbuzné – asi patnáctiletý kluk, který vypadal jako Justinova mladší kopie se stejnými ďolíčky ve tvářích. Nebo dívka, jíž mohlo být jedenáct nebo dvanáct. A pak ta malá holčička, co mu spala v náručí na gauči. Té nemohlo být víc než pět. Na fotkách označil ženu, kterou jsem považovala za jeho matku. Klikla jsem na její profil, ale byl soukromý.

„Našla jsem ho na linkedinu," vyrušila mě Maddy. „Celým jménem je to Justin Dahl. Je softwarový inženýr." Znovu na okamžik ztichla. „Před pár lety mu umřel táta. Právě jsem našla jeho nekrolog. Jo, je to on. Stejné děti jako na instagramu. Má tři sourozence. Alex, Chelsea a Sarah."

„Na co ten jeho táta umřel?"

„Píše se tu pouze ‚nečekaně'. Bylo mu jen pětačtyřicet. Tak to je naprd. Počkej, zkontroluju ještě rejstřík sexuálních násilníků." Chvíli něco ťukala do telefonu. „Je čistý." Položila mobil a vzala do ruky závitek. „Nevidím u něj žádné red flagy, tedy kromě toho, že jeho jméno začíná na J. Takoví chlapi jsou úplně *nejhorší*. Budu ze svého anonymního účtu dál sledovat jeho instagram, ať máme přehled. Můžeš pokračovat."

Pobaveně jsem se na ni podívala. „Pokračovat v *čem?*"

„Nevím. Můžeš s ním dál mluvit. Zjistit, jestli je normální."

„Zdá se být normální," vrátila jsem se k fotkám. „To my nejsme normální," zamumlala jsem.

Od chvíle, kdy poslal fotku s Beetlejuicem, uplynulo devět minut a my už jsme rozebraly celý jeho život. Viděla jsem, jak vypadá, jeho rodinu, jeho byt, nekrolog jeho táty, a věděla jsem i to, kde pracuje.

Potom jsem se podívala na hodinky. „Krucinál, musíme jít."

Maddy udělala totéž. „Do prdele." Naposledy si ukousla a zvedla se. Uklidily jsme stůl a běžely na oddělení intenzivní péče. Justin už nic nenapsal a já se musela vrátit na směnu.

Večer po práci uvařila Maddy večeři. Grilované žampiony portobello a rýžový pilaf. Já umyla nádobí, uklidila kuchyň, potom jsem se osprchovala a vyfénovala si vlasy.

Převlékla jsem se do pyžama a vlezla si do postele a teprve potom jsem uviděla soukromou zprávu od Justina. Poslal ji hned po obědě, když jsem se vrátila do práce.

Poslal mi svou fotku. Nebyla z instagramu. Byl u sebe v obývacím pokoji a za ním byl vidět ten billboard. V náručí držel psa.

JUSTIN: *Jen abys věděla, nejsem doopravdy postava z* Beetlejuice. *Prosím, nebuď utajená novinářka, co se snaží rozkrýt tajemství příběhu s přívěskem pro štěstí.*

Rozesmála jsem se a začala psát.

EMMA: *Takže, tohle je Chad?*

JUSTIN: *Brad. Změnil jsem v redditu jména. Hope se ve skutečnosti jmenuje Faith.*

EMMA: *A jak se Brad cítí, když se na internetu proslavil jako kretén?*

JUSTIN: *Myslí si, že je to vtipné. Protože kretén vážně je.*

Pobaveně jsem se uchechtla.

EMMA: *S tím billboardem jsi nepřeháněl.*

JUSTIN: *Věř mi, ve skutečnosti je to ještě mnohem horší.*

EMMA: *A pro úplnost – podle mě tvůj pes není až tak ošklivý.*

JUSTIN: *Tak to jsi mě zklamala. Trochu tím ubíráš na důrazu toho jména. Máš doma nějaká zvířata?*

EMMA: *Ne. Jsem cestovní zdravotní sestra. To by nešlo. Ale v každém novém městě si koupím novou rostlinu.*

JUSTIN: *A tu si bereš s sebou?*

EMMA: *Ne, to nejde. Nechávám ji tam, když odjíždím.*

JUSTIN: **lapá po dechu* Vražedkyně.*

S úsměvem jsem vrtěla hlavou.

EMMA: *Nechávám ji někomu. Za celou mou kariéru neutrpěla žádná rostlina újmu.*

JUSTIN: *Proč rostliny? Máš ráda zahradničení?*

Sedla jsem si a překřížila nohy.

EMMA: *Rostliny rozjasňují pokoje. A ano, ráda zahradničím. Ale bohužel se moc často stěhuju, než abych se tomu mohla věnovat.*

JUSTIN: *A opravdu se ti děje to samé? Myslím tu věc s přívěskem pro štěstí?*

EMMA: *Opravdu. A proč se novináři snaží odhalit tvou utajovanou totožnost?*

Asi minutu psal a já si zatím natřela rty balzámem.

JUSTIN: *Protože každý chce vědět, kdo je chlap, který je zárukou jejich šťastně až navěky. Myslím, že zbytek té historky ani nikoho nezajímal. Ta část s přívěskem pro štěstí z toho udělala hit internetu.*

EMMA: *To jsem viděla.*

JUSTIN: *Moje soukromé zprávy jsou peklo. Musel jsem si vypnout upozornění. Šílel jsem z toho. Tobě jsem odpověděl jen z toho důvodu, že jsi mi napsala, že se ti děje totéž, tak mě napadlo, že se mě nesnažíš sbalit jen proto, aby ses se mnou mohla rozejít.*

Rozesmála jsem se.

Zase.

Podívala jsem se na hodinky.

Bylo pozdě.

EMMA: *Musím do postele. Zítra mám další dvanáctihodinovou směnu.*

JUSTIN: 👍 *Tak jo. Díky za pokec.*

Usmála jsem se.

Jo, já taky.

DVA

Justin

Vzadu v restauraci jsem zahlédl Brada a Bennyho a vyrazil jsem k nim.

„Konečně," přivítal mě Brad, když jsem zaplul do kaštanového boxu. „Jen pro tvou informaci, blbečku, někteří z nás mají na oběd omezený čas."

„Promiň, musel jsem odčervit Brada. Vzal jsem ti taky pár tablet. Faith říkala, že se šoupeš prdelí po koberci."

Benny se uchechtl a Brad se snažil udržet vážnou tvář, ale nedokázal to.

Můj nejlepší kamarád měl na sobě havajskou košili a růžové kraťasy s velkými kapsami. Pracoval jako manažer v supermarketu. Když se odstěhoval, dost se mi stýskalo po časech, kdy jsem nemusel chodit nakupovat. Vlastně se mi stýskalo po spoustě věcí, když se Brad odstěhoval. Třeba po možnosti mluvit s jinou lidskou bytostí, i když tou bytostí byl *on*.

Vytáhl jsem si z talířku s předkrmem tyčinku mozzarelly a namočil ji do marinády. „Co tu mají dobrého?"

„Křidélka," opáčil Brad.

„Proč jsem věděl, že tohle řekneš?"

Brad si dával křidélka v každé restauraci, kam jsme přišli. Bez výjimky. Dal si je i v japonské sushi restauraci, pokud je nabízeli.

Benny ukázal bradou na jídelní lístek. „Mají tu dobré burgery. Dělají si vlastní housky."

„No bezva," sundal jsem si bundu. „Jak se má Jane?"

„Dobře. Zdraví tě."

Brad přehodil ležérně ruku přes opěradlo vedlejší židle. „Jojo. Faith tě taky zdraví. A vzkazuje, že máš přejmenovat toho zkurvenýho psa."

„Kdepak." Dal jsem si záležet na závěrečném kliknutí u *k* a vzal si jídelní lístek. „Na síti je to absolutní hit. Nemůžu to vzít zpátky, zradil bych své fanoušky."

„Ten článek na redditu pořád jede?" zeptal se Benny.

„Jo, celkem slušně," nezvedl jsem oči od jídelního lístku. „Myslím, že nedávno to někdo propálil na tiktoku, takže se to rozjelo znovu od začátku. Celý týden dostávám jednu zprávu za druhou."

„A co ti píšou?" zajímalo Bennyho.

Usmál jsem se. „Většinou to, že *já* za kreténa nejsem." Díval jsem se přímo na Brada a ten se ušklíbl.

„Pár lidí napsalo, že jsem tě měl žalovat za porušení smlouvy." Tomu jsem se zasmál i já. Nic takového bych neudělal. „No a podle některých jsme kreténi oba."

„To je pravda," Brad se díval na displej svého telefonu. „Jsme kreténi. Ale jen jeden pro druhého. Je to základní kámen našeho přátelství."

„Spousta holek chce se mnou chodit a pak se rozejít, aby našly svou spřízněnou duši," pobaveně jsem si prohlížel nabídku burgerů.

„A uděláš to?" zeptal se Brad. „Nabídneš své služby?"

Odfrknul jsem si.

„Ne."

„Proč ne?"

„Chtějí se mnou chodit jen proto, abychom se mohli rozejít. Přišlo mi asi dvě stě zpráv a všechny jsou stejné."

„A co když je mezi nimi jedna normální?" vložil se do hovoru Benny.

Zakroutil jsem očima. „Taková, co se se mnou chce rozejít? Dřív než jsme se vůbec potkali? Jsem pro ně kuriozita. Zábavná historka, kterou můžou vyprávět kamarádům. Chodily by s přívěskem pro štěstí z redditu. Ne, díky. Navíc ta nešťastná série stejně nic neznamená."

„Jako člověk z druhé strany, tedy té, která má z toho prospěch, ti říkám, že to teda sakra něco znamená." Brad vypadal vážně.

„Je to jen souhra okolností," namítl jsem. „Nic magického na tom není."

Brad vrtěl hlavou. „Podívej, věř si, čemu chceš. Ale když jsem poprvé uviděl Faith, a myslím jako v první *vteřině*, co jsem ji uviděl, bylo to, jako by do mě narazil kamion. A ona to měla stejně. Jsi jako převozník, co své holky doprovází k jejich šťastně až navěky. Mohl bys za to i vybírat prachy."

„A to mi navrhuješ až teď?" štěkl jsem po něm a zaklapl jídelní lístek. „Minulý měsíc by se mi těch dvanáct set babek navíc fakt hodilo."

Odmávl mě rukou.

Vzal jsem si další kousek mozzarelly. „Ale pro vaši informaci jsem si s jednou z těch holek opravdu začal psát."

Zdálo se, že Bennyho to zaujalo. „Vážně? Jaká je?"

„Prostě jedna holka. Je zdravotní sestra. Napsala mi před pár dny. Prý to má stejně jako já."

„Jako že je taky přívěsek pro štěstí?" ujistil se Benny.

Kývl jsem. „Jo."

Byla *překrásná*.

Na té fotce, co mi poslala, měla světle modrý sesterský stejnokroj a dlouhé hnědé vlasy spletené do copu. Měla oříškově hnědé oči a široký úsměv. Nevypadala jako zdravotní sestra. Vypadala jako filmová hvězda, co zrovna hraje zdravotní sestru. A navíc se zdála být opravdu fajn.

„Takže se dáte dohromady nebo co?“ zeptal se Brad.

„Myslím, že nežije nikde poblíž. Je cestovní zdravotní sestra.“

„Sakra. Tak to je pech. A kde je?“

„Nevím. Nezeptal jsem se.“

„Měl by ses zeptat.“ Benny se přidal. „Co když je třeba ve Vegas? Mohli bychom si vyrazit všichni. Byla by legrace.“

Brad kývl směrem ke mně. „A navíc, jestli má to samé co ty, mohli byste spolu začít chodit, pak se rozejít a oba najít svou spřízněnou duši.“

Usmál jsem se s kouskem sýra namočeným v dipu.

„Myslím to vážně,“ pokračoval Brad. „Jen se zamysli. Vzájemně byste se zneutralizovali.“

„Já nevím. Ale je moc hezká.“

„Napsal jsi jí něco dneska?“ tlačil Brad.

„Ne. Proč?“

„Nevím. Asi už mě unavuje tvůj single zadek. Rozhazuješ nám počty.“

„Dost si věříš, když máš koule si myslet, že mi na těch tvých počtech nějak záleží,“ ukousl jsem sýr.

Jenže poslední dobou mi na nich bohužel záležet *začínalo*.

Benny i Brad teď měli vážný vztah. A mně přestávalo bavit dělat jim páté kolo u vozu – protože se k nám jejich přítelkyně čím dál častěji přidávaly.

Všechny výlety a oslavy teď pro ně byly párovou záležitostí. Třeba v říjnu všichni vyrazí do Lutsenu chodit po kopcích. Řekli mi, ať jedu taky, ale nechci. Ne sám.

Nafoukl jsem tváře a pak vydechl. „Nějak mě asi přestalo bavit randění."

„Já to vždycky nenáviděl," souhlasil Benny.

Brad se pohodlně opřel. „Ty jsi měl kliku. S Jane ses poznal přes sestru. A navíc víš, že to máte v dobrém i ve zlém, protože s tebou chodila ještě předtím, než jsi dostal ledvinu."

Benny se rozesmál. Před dvěma lety absolvoval transplantaci ledviny. Dárcem byl Janin bratr Jacob.

Brad se napil. „Pozvi tu sestru na rande. Jeď za ní, ať je kdekoli. Zkus jí tu myšlenku nadhodit, třeba do toho půjde."

Pozoroval jsem ho. „Nadhodit jí tu myšlenku?"

„No jo," kýval Brad. „Začnete spolu chodit, rozejdete se a pak i ona šťastně odjede do západu slunce. Vyhrajete oba. Vážně. Tohle je tvoje šance. Jestli nic neuděláš, strávíš zbytek života odesíláním ženských do jejich navěky šťastných rodinných životů, ale sám ten svůj nikdy nedostaneš."

„Aha." Dojedl jsem sýr. „Jen abys věděl, není v tom žádná věda. Není to tak, že by se provdala každá ženská, se kterou jdu na rande."

„Ne. Děje se to jen těm, které se ti líbí natolik, že si s nimi vyrazíš víc než dvakrát. Podívej," opřel se o stůl. „Ty víš, že nejsem pověrčivý. Nevěřím na magii, na čarodějnice ani kletby, ale tahle věc, co máš ty? To je skutečné a děje se to už tři roky a bude se to dít tak dlouho, dokud s tím něco neuděláš. A tohle je možná to něco."

Zavrtěl jsem hlavou. „Proč by mi mělo vadit, když holky, kterým to se mnou nevyšlo, najdou svou spřízněnou duši? Nevidím důvod, proč bych to měl nějak zastavovat."

„Protože každá holka, s kterou to myslíš vážně natolik, že s ní randíš víc než pár týdnů, je kosmicky určená někomu jinému?"

Mlčel jsem a zíral na něj.

Brad se mi díval přímo do očí. „Nikdy si žádnou nenajdeš, pokud bude každá holka, se kterou se dáš dohromady, určená někomu jinému. Pokud nejsi jejich spřízněná duše. Jejich spřízněná duše je ten, koho poznají po tobě. Je to dané od první vteřiny. Doslova mají ve svém osudu napsáno, že nejsou Ta Pravá. Tak o tom přemýšlej."

Já o tom ale přemýšlet nepotřeboval. Hned jak to vyslovil, věděl jsem, že je to pravda.

Ano, měl pravdu. Jakmile jsem si uvědomil, s jakou pravidelností se mi to děje, došlo mi, že v těch vztazích vždycky něco… chybělo. Nikdy to nebylo to pravé. Neměli jsme tu správnou chemii nebo jsem po pár schůzkách jednoduše ztratil zájem. Nevěnoval jsem tomu pozornost. Prostě jsem to uzavřel s tím, že to tak mělo být. Ale teď, když to řekl…

„Napiš jí," pokračoval Brad. „Zkus to. Co tím můžeš ztratit?"

Benny kýval.

Vlastně jsem o tom přemýšlel. Párkrát jsem si kontroloval telefon, jestli mi znovu nenapsala. Nenapsala. Poslední zpráva byla ode mě, když jsem jí před třemi dny napsal, že se mi s ní moc hezky povídalo. Jenže pokračovat v tom nemělo smysl, pokud žila někde úplně jinde. Ale co já vím. Třeba má Brad pravdu. Co bych mohl ztratit? V nejhorším případě přijdu o nějaké peníze a trochu času a ve výsledku nebudeme mít nic společného. Nic nového. Stejně to dopadalo po každém rande, které se nepovedlo.

Do háje. Vzal jsem telefon a začal psát zprávu pro Emma16_dilemma.

TŘI

Emma

„Justin mi právě napsal."

Jely jsme s Maddy v autě domů ze supermarketu. Neozval se mi tři dny, a tak nějak jsem měla za to, že už si nemáme co říct.

„Co píše?" zeptala se.

Četla jsem nahlas.

JUSTIN: *Můžu ti položit odbornou medicínskou otázku?*

Maddy po mně hodila pohledem. „Tak to on pošle fotku. Buď s hnusnou vyrážkou, nebo s penisem."

„Mám to risknout?"

„No jo. Vlastně mě zajímá velikost obojího."

Se smíchem jsem začala psát.

EMMA: *Ráda odpovím na cokoli, co tě pálí. A jestli to opravdu pálí, měl by sis zajít k lékaři.*

JUSTIN: 😂

JUSTIN: *Je pravda, že by člověk neměl používat uchošťoury, nebo nám jen doktoři nechtějí dopřát v životě žádnou radost?*

Rozesmála jsem se. Potom jsem jeho otázku přečetla Maddy.

„Musím říct, že na někoho, kdo celkem dobře vypadá, je překvapivě vtipný," konstatovala.

Zvedla jsem k ní pohled od telefonu. „Co? Jako že nemůžou být pěkní a zároveň vtipní?"

„Ne. Když jsou sexy nebo měří přes metr osmdesát, obvykle mají smysl pro humor asi jako sexy palma."

Se smíchem jsem mu odpověděla.

EMMA: *S těmi uchošťoury je to bohužel pravda. Ošetřovala jsem až příliš mnoho poškozených uší.*

JUSTIN: *Já s tím nikdy nepřestanu.*

EMMA: *Ani já ne. #uchostourynaveky*

JUSTIN: *LOL*

Pár minut jsem čekala, ale nic dalšího už nenapsal.

Ve vzájemné výměně nastal takový ten moment, kdy musíte vyvinout nějaké úsilí, nebo nastane klinická smrt.

Trochu jsem se nudila, proto jsem zvolila resuscitaci.

EMMA: *A čím se živíš ty?*

Věděla jsem, čím se živí, protože ho Maddy prolustrovala na všech možných sítích. To jsem mu samozřejmě nemohla říct, tak jsem se zeptala. Odpověděl prakticky okamžitě.

JUSTIN: *Jsem softwarový inženýr. Vytvářím webové stránky. Můžu mít ještě jednu otázku?*

EMMA: *Ano.*

JUSTIN: *Kde bydlíš?*

EMMA: *Proč?*

JUSTIN: *Napadlo mě, že bychom mohli zajít na kávu nebo tak. Probrat historky o tom, jak naši ex našli své šťastně až navěky.*

Podívala jsem se na Maddy. „Pozval mě na rande."

„Proč mu to tak trvalo?" odtušila. „Půjdeš?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne."

„Proč ne?"

„Je v Minnesotě," konstatovala jsem.

„Třeba za tebou přijede."

„Myslíš, že chlap, se kterým jsem se seznámila předevčírem, všeho nechá a poletí za mnou do Colorada, aby mě pozval do *Starbucks*? Proč by to dělal?"

„Hm, třeba proto, že jsi kočka? Tvoje máma ti toho moc nedala, ale rozhodně jsi zdědila její obličej."

Zakroutila jsem očima a napsala odpověď.

EMMA: *Na kávu bych šla moc ráda, ale jsem v Coloradu. A za tři týdny se stěhuju na Havaj. Na tři měsíce.*

Hned potom jsme zaparkovaly u našeho domu, takže jsem měla plné ruce práce s vykládáním nákupu. Když jsme skončily, Maddy šla do sprchy a já se plácla na postel a zkontrolovala si telefon. Justinova odpověď mi tam visela už půl hodiny.

JUSTIN: *A kam pojedeš po Havaji?*

Začala jsem psát.

EMMA: *Ještě nevím. S mou nejlepší kamarádkou Maddy se ve vybírání příští zastávky střídáme. Ona vybrala Havaj a já jsem zatím o dalším působení nepřemýšlela.*

Říkala jsem si, že asi hned neodpoví.

Psal, že si musel vypnout upozornění kvůli záplavě zpráv, které mu chodily. A po půl hodině nejspíš neseděl u telefonu a nehlídal, jestli odpovím. Justin ale odepsal ani ne po minutě.

JUSTIN: *A mohl bych navrhnout Minnesotu?*

EMMA: *Bomba. A proč?*

JUSTIN: *Podzim je v Minnesotě nádherný. Máme tu kliniku Mayo a nemocnici Royaume Northwestern. Dvě z nejlepších nemocnic na světě…*

S úsměvem jsem začala psát.

EMMA: *Páni, ty se mnou na to kafe opravdu chceš jít, co?*

JUSTIN: 🤦♂️

Krátká pauza a pak…

JUSTIN: *Víš, čistě teoreticky, kdybychom spolu začali chodit a potom se rozešli, oba bychom našli svou spřízněnou duši.*

Přivřela jsem oči.

EMMA: *Myslela jsem, že nechceš chodit s někým jen proto, aby se s tebou potom rozešel…*

JUSTIN: *Tohle je jiné. Bylo by to ve prospěch nás obou. Vážně, co ty na to? Protože jestli mám být upřímný, já bych do toho asi šel.*

A o chvilku později:

JUSTIN: *Nic nevhodného, čistě profesionální dohoda.*

Pobaveně jsem se opřela o čelo postele.

EMMA: *Můžu ti zavolat?*

JUSTIN: *No jasně. 651-314-4444*

Chvilku jsem zvažovala, jestli mu nemám zavolat ze zablokovaného čísla. Byl milý, ale pořád jsem ho neznala. Rozhodla jsem se ale, že kdyby začal být úchylný, můžu si ho zablokovat kdykoli. Vytočila jsem číslo a on přijal hovor hned po prvním zazvonění. „Emmo."

Nevím proč, ale když jsem uslyšela jeho hluboký hlas, z nějakého důvodu jsem v břiše ucítila motýlky.

„Já na žádné věci kolem magického přívěsku pro štěstí nevěřím," řekla jsem bez úvodu.

„Já taky ne."

„A nejsem pověrčivá."

Slyšela jsem, jak se syčením natahuje vzduch mezi zuby.

„Já jsem trochu rčivý."

Zafuněla jsem. „Je to jen náhoda," trvala jsem na svém. „To chápeš, ne?"

„Chápu." Odmlčel se. „Ale…"

„Ale? Ale co?"

„Ale co když ne? Budu teď trochu hrát ďáblova advokáta. Co když ne? Brad říkal, že každá, se kterou to myslím vážně aspoň na druhé rande, je vesmírem určená někomu jinému." Na zlomek vteřiny se odmlčel. „Máš taky pocit, že žádný není ten pravý? Že je to vždycky tak akorát, že tomu dáš šanci, ale potom ti dojde, že je to nesmysl? Mám to tak jen já? Nebo to máš taky?"

Pokrčila jsem rameny. „Jo, taky to tak mám. Ale myslím, že zkrátka jen nepotkávám ty správné lidi."

„No a co když je to tím?" pokračoval. „Je vyčerpávající začínat pořád znovu a znovu. Nikam to nevede. Jsem jako chycený v nekonečné smyčce, dávám se dohromady s lidmi, které mám jen přesunout dál k někomu jinému. Začínám si říkat, proč se vůbec snažím. Víš, Brad mi řekl něco, co mě donutilo zamyslet se. Prý že když poprvé uviděl Faith, bylo to, jako by ho srazil kamion. Tak velké to bylo." Odmlčel se. „Já jsem nic takového nikdy nezažil. S nikým. Je mi dvacet devět. Asi bych to už s někým zažít měl, ne?"

„Mně je dvacet osm a pocit, že by mě srazil kamion, jsem tedy taky nezažila," přiznala jsem.

„A chtěla bys?"

„Samozřejmě že bych chtěla. Kdo by nechtěl vědět, jaké to je, být sražený kamionem lásky?"

„Podívej," řekl mi. „Já chápu, že to zní trochu divně. Ale jestli na tom opravdu něco je, máme tu situaci, která je mimořádně nízkoriziková a potenciálně vysoce zisková. Stačilo by párkrát si spolu vyrazit a pak se rozejít. A hotovo. Jestli má Brad

pravdu a my toho svého člověka nemůžeme najít proto, že každý, o koho máme zájem, je určený pro někoho jiného, celkem bych ocenil, kdyby to už skončilo."

Naklonila jsem hlavu. „Fajn. Jdu do toho. A co tedy uděláme?"

Úplně jsem viděla, jak krčí rameny. „Nevím. Párkrát zajdeme na rande a pak se rozejdeme. Uvidíme, jestli ten cyklus dokážeme přerušit. Po kolika rande se to pro tebe láme? Pro mě po třech."

„U mě to není o počtu rande. Je to o čase."

„Co tím myslíš?"

„Musím s někým chodit aspoň měsíc, aby se to stalo," vysvětlila jsem.

„Aha. A jak to vypadá? Musíte se vídat denně?"

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Jde o každodenní kontakt. Musíme si psát nebo telefonovat. A aspoň jednou týdně se vídat."

Zdálo se, že o tom přemýšlí.

„Takže když za tebou přijedu, musel bych zůstat aspoň měsíc, nebo za tebou každý týden létat, aby to fungovalo."

„Nejspíš."

„To asi nepůjde. Havaj je celkem daleko a řeším ještě nějaké rodinné věci. Nemůžu odjet na tak dlouho."

„No," zamyslela jsem se. „Za tři a půl měsíce budu zpátky na pevnině."

„Jo. Tak třeba potom?"

„Jasně. Bude to legrace."

Nemohla jsem si být jistá, ale zdálo se mi, že v nastalém tichu slyším zklamání.

Maddy zaklepala na zárubeň. „Připravená?"

Kývla jsem a zvedla prst.

„Musím končit," řekla jsem do telefonu. „Maddy chce koukat na film."

Zavěsili jsme a já se šla do obýváku dívat na *Forresta Gumpa*.

Tenhle film mě vždycky trochu zneklidňoval. Možná proto, že mi Jenny – Forrestova překrásná, zmučená životní láska – až příliš připomínala mámu.

Maddy asi myslela na to samé. Když se rozběhly titulky, ztlumila zvuk a podívala se na mě. „Mluvila jsi teď někdy s Amber?“ zeptala se.

„Ne.“

„A víš, kde je?“

Chvilku jsem mlčela. „Ne. Její telefon je odpojený. Zase.“

Maddy vypadala rozzlobeně. „Asi nezaplatila fakturu. Zase. Musím říct, že na někoho, kdo od tebe neustále chce peníze, a ne málo, tedy rozhodně až příliš často končí v exekucích. Bože, já ji tak nenávidím.“

Odvrátila jsem se. Můj vztah s matkou byl složitý. Pro Maddy to ale nijak složité nebylo, ta věděla *přesně*, jak to cítí.

„Volala jsem do té kavárny,“ řekla jsem. „Prý tam skončila před třemi měsíci. Prostě přestala chodit do práce.“

Maddy zakroutila očima. „Samozřejmě.“

Už dávno jsem přestala volat na policii a do nemocnic, když matka takhle zmizela. Vyplňovat dotazník o pohřešované osobě byla ztráta času. Amber se pohybovala příliš rychle, byla velmi impulzivní. Vyrazila na koncert, skončila v autobuse s kapelou a ráno byla na druhé straně Států. Nebo potkala v baru nějakého chlápka a ten ji pozval, aby s ním strávila čtyři měsíce na jeho člunu na Floridě.

Kde se matka zrovna nachází, jsem věděla jistě pouze tehdy, když se z ničeho nic objevila. Potom měla má duše klid, většinou na pár týdnů, než znovu zmizela.

Maddy vrtěla hlavou. „Netrápila bych se tím. Amber je jako plíseň, vždycky se znovu objeví.“

Měla pravdu. Vždycky se znovu objevila.

Stejně ale zavolám jejímu bytnému. Pro jistotu.

Pro jistotu, jestli tam náhodou po ní někdo nezůstal...

„Nechápu, jak ta ženská mohla stvořit tohle," mávla mi Maddy rukou před obličejem. „Plně funkčního člena společnosti."

„Její život byl úplně jiný než ten můj, Maddy. Nemyslím si, že by si za všechno mohla sama."

„Tak to si teda piš, že si za to může sama. Ty jsi jenom až moc hodná. Zkus být jednou pro změnu naštvaná."

Povzdechla jsem si.

Takhle to mezi námi končilo vždycky, když šlo o mámu. Maddy byla kvůli mně vytočená a já jí připomínala, že máma nebyla vždycky jen špatná. Někdy bývala úžasná.

Když na tom byla máma dobře, člověk, který se s ní potkal, mohl klidně nabýt dojmu, že potkal múzu nebo anděla. Byla duchaplná a okouzlující a vy jste se v její přítomnosti cítili zajímaví a mimořádní.

Když na tom byla máma špatně...

No nic.

Nevěřím, že je kdokoli jen černý nebo jen bílý. Amber skončila jako svobodná matka v osmnácti letech, bez rodiny, bez peněz, bez podpory. Možná měla stejné dětství jako Jenny ve *Forrestu Gumpovi*, plné zneužívání a nestability. Měla problémy? Jistě. Věřila jsem, že někteří lidé by zkrátka neměli mít děti? Ano. Ale kdo ví, proč se z Amber stala Amber? Nedokázala jsem si ani představit démony, se kterými bojovala. Jen jsem věděla, že existují.

Maddy šla odložit mísu od popcornu do dřezu a já vytáhla telefon, jako bych čekala, že tam na mě bude čekat zpráva od mámy. Nečekala. Viděla jsem jen Justinovo číslo, poslední vytáčené. Uložila jsem si ho do kontaktů.

Jeho nápad se mi líbil. Nejen kvůli té věci s přívěskem pro štěstí. Prostě by to chození mohla být zábava. Zdál se být milý. Kdybych ho objevila na nějaké seznamovací aplikaci, nejspíš bych si ho označila a vyrazila s ním ven. Jenže Minnesota asi bude problém. Rozhodně nebyla na seznamu států, kam jsme plánovaly vyrazit.

Maddy se vrátila a plácla sebou na gauč. „Už jsi přemýšlela o tom výročí?"

„Cože?"

„Janet a Beth slaví třicet let. Snaží se z nás vymámit potvrzení, že přijedeme."

„Já nevím. Asi tentokrát vynechám."

Maddy stiskla rty.

„A co?" reagovala jsem. „Když jsme v práci, je těžké zařídit týden volna pro obě najednou. Zůstanu tady a ty můžeš jet."

„Není to nemožné. Měla by ses zeptat. Chtějí, abys tam byla. Jsi i jejich dcera."

Musela jsem se podívat jinam.

Maddyiny mámy byly mými pěstounkami. Chtěly se stát mými skutečnými rodiči, ale já to tak nikdy necítila. Já mámu měla. A bylo mi čtrnáct, když jsem k nim přišla. Prostě jsme se nepropojily. Víc jsem k tomu říct nemohla. Nepropojily jsme se. Záleželo mi na nich. Přála jsem jim k narozeninám a jezdila k nim s Maddy na Vánoce, když jsme měly volno. Jen zkrátka nebyly… *moje*. A Maddy to věděla. Vadilo jí to. Nedokázala to pochopit a já jí to nedokázala nijak přijatelně vysvětlit.

Povzdechla si a postavila se. „Dnes večer si asi vyrazím na drink s tím chlápkem z IT, co jsem ho našla na tinderu. Chceš jít taky? Zjistím, jestli má nějakého kámoše."

„Ne, chci si dočíst knížku."

„Fajn. Nečekej na mě. Nejspíš pak půjdu k němu."

Povytáhla jsem obočí.

„Co?“ reagovala. „Náš nomádský styl života vztahům moc neprospívá a mě už nebaví být na každé párty svým vlastním dýdžejem.“

„Předpokládám, že má u postele čelo.“

„Ty víš, že má.“ Chystala se k odchodu.

„Maddy?“

Zastavila se mezi dveřmi. „Ano?“

„Já si o to volno požádám. Jo?“

Maličko zjihla.

„Jo.“

Požádám o něj. Ale tajně jsem doufala, že ho nedostanu.

Jak Maddy slíbila, v noci domů nedorazila, a její rande se muselo vážně vydařit, protože spolu vyrazili na snídani a potom ještě na nějakou výstavu. Do večera bude pryč. Měla jsem volno a absolutně žádný program.

Právě jsem vyšla ze sprchy, seděla jsem v županu ve svém pokoji a chystala se nalakovat si nehty, když mi přišla zpráva od Justina. Poslal fotku.

Otevřela jsem ji a vyprskla smíchy. Poslal selfie s dlouhou zrzavou parukou a neuměle nalíčenými rty. V popisku stálo: „Dnes ráno jsem hlídal svou sestřičku Chelsea. Musel jsem být princezna Anna. Ona byla Elsa.“

EMMA: *Jako zrzka jsi velmi atraktivní.*

Zazvonil mi telefon.

Usmála jsem se a přepojila hovor na reproduktor. „Princezno Anno?“

„Princezno Emmo,“ odpověděl.

„Jen připomínám, že si nemůžeš vzít za muže někoho, koho jsi právě poznala."

„Ale můžeš, pokud je to skutečná láska," odpověděl vážně.

Musela jsem potlačit uchechtnutí.

„Chelsea mě donutila stát celých patnáct minut bez hnutí, jako zmrzlého," řekl Justin. „Nesměl jsem se ani hnout. Byla to ta část z konce filmu – nepamatuju si, že by tam trvala takhle dlouho."

„Ha."

„To by mě ale zabilo, ne?" zeptal se. „Myslím, kdybych byl opravdu zmrzlý."

Vzala jsem si v koupelně rudý lak na nehty a cestou k posteli potřásala lahvičkou. „Je to možné. Nejdřív bychom tě ohřáli a zkusili resuscitovat. Nejsi mrtvý, dokud nejsi teplý a mrtvý."

Sedla jsem si na matraci a v telefonu slyšela cinkání klíčů a cvaknutí zámku. A následovalo rozrušené kňučení psa.

„Jsi se svým psem?" zeptala jsem se.

„Jo, zrovna jsem přišel domů," řekl. „Chce jít na procházku."

„Aha, tak to nebudu zdržovat."

„Já nepotřebuju zavěsit. Tedy pokud nepotřebuješ skončit ty," dodal.

Pokrčila jsem ramenem. „Já nic zásadního nedělám. Byla jsem si jen něco vyřídit a už jsem zpátky doma."

Slyšela jsem kovový zvuk vodítka připínaného na obojek a potom ťukání psích drápů na dlaždicích.

„Vážně?" řekl Justin. „A co sis byla vyřídit? Popiš mi svůj den od začátku do konce."

„Proč to chceš vědět?" zeptala jsem se.

„Proč bych neměl chtít? Jsem zvědavý. Tedy pokud nejsi novinářka a nebojíš se, že se prozradíš."

„Ha ha."

V telefonu klaply dveře a zazněly kroky nesoucí se chodbou.

„Můžeš klidně říct, že jsem staromódní," vysvětloval, „ale my tady mluvíme o vyčerpávající, nanejvýš intimní a léty prověřené tradici rušení kletby. Nemůžeme s tím začít, dokud se nevrátíš z Havaje, ale můžeme se *připravit* tak, že se o sobě něco dozvíme."

„Takže teď už je to kletba?"

„A ty myslíš, že není? Brání nám v nalezení štěstí."

Ušklíbla jsem se. To nebylo úplně mimo.

„Co myslíš, že jsme provedli, abychom si tohle zasloužili?" zeptal se.

„To nevím." Dala jsem si do uší sluchátka a vzala z nočního stolku tělové mléko. „Myslím si, že jsem dobrý člověk. Myslím si, že si to nezasloužím."

„Já taky. Zaboha nemůžu přijít na to, proč by někomu stálo za to plýtvat dokonalým zaklínadlem zrovna na *mě*."

Slyšela jsem otvírání výtahových dveří.

„Tak co ten tvůj den?" vrátil se k tématu. „Povídej."

„Takže, ráno jsem se vzbudila, dala si kávu..."

„Jakou kávu piješ?"

„Černou se smetanou." Mazala jsem si nohy.

„A kde sis tu kávu dala?" Uslyšela jsem cinknutí výtahu.

„Na gauči v obýváku a přitom jsem si projížděla telefon."

„Takže máš dnes volno," konstatoval.

„To mám. Do práce jdu až zítra."

„Proč ses stala zdravotní sestrou? Chtěla jsi to tak vždycky?"

„Jo. Vždycky. Od svých deseti let."

„Vážně? Proč?"

„Mám na to správnou povahu. Jsem trpělivá. Máloco mě frustruje nebo znechutí. Mám velkou toleranci vůči stresu..."

„A to všechno jsi věděla v deseti letech?" přerušil mě.

„Ano. Věděla jsem, že se chci starat o lidi. Byla jsem v tom dobrá."

„O koho ses *v deseti letech* starala?"

„O svou mámu."

„Aha...," znejistěl. „Byla nemocná, nebo tak něco?"

„Nebo tak něco."

Musel vycítit, že o tom nechci mluvit, protože změnil téma. „A jaký máš ze svého obýváku výhled? A jak vypadá tvůj dům?"

„Bydlíme v plně vybaveném dvoupokojovém domku." Natáhla jsem se k nočnímu stolku pro lak na nehty. „Vždycky se snažíme najít něco zábavného. Dům na pláži nebo loft ve velkém městě, odkud můžeme vyrážet na různé akce. Jednou jsme bydlely v přeměněném obilném silu, to bylo parádní. Jo a taky na stromě."

„Na stromě?" Podle tónu hlasu byl ohromený.

„Jo, měl provazové žebříky a všechno. Tenkrát jsme byly na krátkodobé umístěnce v Atlantě. Musely jsme s Maddy spát v jedné posteli, ale bylo to vážně senzační."

„Páni."

„Na Havaji budeme bydlet v bytovce," opírala jsem se bradou o kolena a lakovala si nehty. „To není tak vzrušující. Ale zase budeme přímo na pláži."

„Pěkné. Takže jsme byli u kávy. Co bylo potom?"

„Potom jsem si udělala snídani," odpovídala jsem. „Míchaná vejce a plátek sýra na anglické žemli. Hroznové víno."

„Bezsemenné?"

„Jistě. Nejsem sadista."

„Takže umíš vařit," konstatoval.

„Jo. A ty?"

„Taky. Jsem výborný kuchař," řekl.

„Co jsi naposledy vařil?" zeptala jsem se.

„Hm, naposledy jsem vařil makaróny se sýrovou omáčkou, do kterých jsem nakrájel párek. Pro Chelsea. Jsou jí čtyři. Jestli tě zajímá, co *dobrého* jsem naposledy vařil, byla to žebírka v pomalém hrnci. Crockpot v mé kuchyni střeží bedlivým okem Král Záchodů."

Rozesmála jsem se.

„No a co pak?" zeptal se. „Co dalšího jsi dnes dělala?"

S úsměvem jsem musela připustit, že je osvěžující odpovídat na jeho otázky o mně. Kluci, se kterými jsem chodila, většinou chtěli mluvit jen o sobě.

„Šla jsem do obchoďáku pro odlakovač..."

„A stavila ses ve *Starbucks*."

„Ano, stavila jsem se ve *Starbucks*. Musela jsem, byl hned vedle."

„K neuvěření, jak hrozný vliv na nás ta kavárna má. Co sis tam dala?" zajímalo ho.

„Ledovou filtrovanou kávu s pěnou s příchutí slaný karamel, ale bez kofeinu, protože normální kávu už jsem dnes měla. Co si tam dáváš *ty*?"

„V zimě si dávám velké karamelové triple macchiato. V létě mám rád ledový čaj s příchutí marakuji."

„Takže ty devět měsíců v roce piješ karamelové macchiato?"

„Hej, nenavážej se mi do Minnesoty," napomenul mě žertem. „Není to tak špatné."

Přestala jsem s lakováním nehtů. „Ve zprávách říkali, že před pár měsíci jste tam měli týden v kuse mínus třicet. Co přesně na tom není špatné?"

„Jednoduše běháš ode dveří ke dveřím. V zimě strávíš maximálně půl minuty. Asi jako když si jdeš pro něco do mrazáku. Většinu času si ani neberu bundu. A když už musíš strávit venku delší čas, stačí se správně obléknout, což my tady umíme.

Léto máme nádherné a podzim překrásný. Vanessa Priceová, ta slavná cestovatelka, žije tady, a přitom by mohla žít kdekoli na světě."

„Hmm. Tu mám ráda. Každopádně, já už jsem ti svůj den převyprávěla," přerušila jsem ho. „Co jsi dnes dělal *ty*?"

„Takže, já ráno vstal a uvařil si kafe – mám Nespresso kávovar. Napěnil jsem si mléko, protože jsem měl chuť na kapučíno. Polotučné mléko. Roztáhl jsem žaluzie, postavil se s hrnkem v ruce k oknu, zíral na billboard a zvažoval své životní volby. Potom jsem vzal Brada na vycházku, vrátil se a dal si sprchu. Hodinu jsem hlídal Chelsea a pak jsme šli na oběd s Bennym a nejlepším kámošem Bradem."

„Kam jste šli?" zeptala jsem se.

„Brad našel takovou malou restauraci poblíž."

„A co sis dal?"

„Arašídový burger," odpověděl.

Zašklebila jsem se. „Byl dobrý?"

„Překvapivě ano. Byl s karamelizovanou cibulkou a čatní z hroznového vína."

„Stalo se něco během oběda s přáteli?"

„Dnes ne. Ale včera jsme u oběda rozebírali ten můj článek na redditu. Samozřejmě jsem jim řekl o tobě. A Brad pronesl to své proroctví o tom, jak bychom my dva spolu mohli navzájem tu kletbu vyrušit."

„Aha, tak *proto* jsi mi psal," s bradou mezi koleny jsem si foukala na lak na nehtech u nohou, aby rychleji schnul.

„Ne. Opravdu mě zajímaly ty uchošťoury."

„Jasně," usmívala jsem se. „A pak jsi šel domů?"

„Natankoval jsem a jel domů. Potom jsem ti poslal fotku s princeznou Annou. A teď jsme tady."

„A kde přesně jsme?" zeptala jsem se. „Co vidíš kolem sebe?"

„Počkej, ukážu ti to."

Na zlomek vteřiny mě zachvátila panika, že bude chtít přejít na videohovor, ale vzápětí mi od něj přišla fotka.

„Tady teď jdu. Tuhle fotku jsem vyfotil nedávno, zrovna když zapadalo slunce."

Na fotce byla vidět silueta mrakodrapů v záběru z široké betonové lávky pro pěší s červeným zábradlím.

„Ten most se jmenuje Stone Arch Bridge." Přišla mi další fotka. „A tohle je Mississippi."

Řeka byla lemovaná stromořadím. Bylo to vážně pěkné, sice velkoměsto, ale s nádechem přírody.

Našla jsem si Stone Arch Bridge na googlu. „Dívám se na ten most online. Je tam spousta fotek s žádostí o ruku."

„Vídám tu minimálně jednu žádost o ruku týdně," souhlasil. „Na tuhle otázku je to evidentně velmi populární místo."

„Žádost o ruku na veřejnosti je vydírání." Vrátila jsem se k jeho fotce a přiblížila si ji. Viděla jsem zadní stranu billboardu a říkala si, jestli to za ním je jeho dům.

„Ty bys nechtěla být požádána o ruku na veřejnosti?" zeptal se.

„Vůůůbec."

„Jo, já tomu taky moc nerozumím. Mám pocit, že by to mělo být něco intimního. Dělat to před bandou cizích lidí se mi zdá takové teatrální."

„*Přesně* tohle jsem před pár týdny řekla Maddy. Byly jsme na zápase a nějaký chlápek se vyslovil před celým stadionem – a ta slečna ho odmítla."

Zasyčel. „To je tak, když neznáš své publikum."

Uslyšela jsem štěkání. „To je Brad?" zeptala jsem se.

„Ne, nějaký husky, co štěká na Brada. Máš ráda psy?"

„Kdo by je neměl rád?"

Z jeho mlčení jsem vycítila, že se usmívá. „Ale abych se vrátil k tomu, jak jsme se bavili, že Minnesota je nejskvělejší stát ze všech…“

Povzdechla jsem si. „Ale jo. Musím uznat, že jsi můj zájem navštívit Minnesotu maličko pozvedl. Ale s největší pravděpodobností k tomu nikdy nedojde. Není v našem seznamu pětadvaceti států, kam chceme jet.“

„A jak do toho seznamu nějaký stát dostaneš?“

„Nedostaneš.“ Vstala jsem z postele a šla se učesat. „Ještě nikdy se to nestalo.“

„Hmmm. A podle čeho se rozhoduješ, kam pojedeš příště? Máš ty státy nějak seřazené?“

„Ne. Vždycky zvažujeme všechny rozhodující faktory. Jaké je roční období, jaké bude během našeho pobytu počasí, jestli se v daném místě konají nějaké koncerty nebo festivaly, v jakém domě bychom mohly bydlet, v jaké nemocnici bychom pracovaly a jaké pozice potřebují obsadit.“ Sundala jsem z hlavy turban a vlhké vlasy mi spadly na ramena. Česala jsem se, když vtom Justin zalapal po dechu.

„Pane bože. Na mostě zrovna jeden chlápek žádá o ruku,“ vyhrknul. „Vážně, vydrž, pošlu ti fotku.“

Usmála jsem se a začala si stáčet vlhké vlasy do drdolu.

„A je to,“ řekl. „Odesláno.“

Naklonila jsem se nad displej a rozesmála se. Byla tam žena s rukama přes pusu a muž klečící na jednom koleni, na pozadí se tyčily mrakodrapy. „Páni. Ale vážně je to skvělé místo na fotku. Trochu asi chápu, proč to tam dělají.“

„Taky je to hezká procházka. Brad to tu má moc rád. Chceš to vidět v reálu? Můžeme si dát videohovor…“

„Ehm, to ne. Nejsem oblečená.“

„Tak jen přijmi hovor, ale nezapínej si kameru.“

Zamyslela jsem se nad tím. „Dobře. Ale opravdu si tu kameru nezapnu."

„Naprosto chápu."

Za chvilku se mi na displeji objevila žádost o videohovor. Přijala jsem a potom už jsem se dívala na dlouhý betonový most, na který byl namířený displej. Byli tam cyklisté a kolem běžela nějaká žena se sluchátky. „Pozdrav, Brade." Kamera sjela dolů a Brad zvedl hlavu se zachmuřeným výrazem. Měl červený obojek a vodítko. „Vidíš dobře?" zeptal se Justin a vrátil záběr na most.

Podívala jsem se víc zblízka. „Jo. Páni, je to tam vážně pěkné."

„A koukni na tohle."

Šel i s kamerou k bočnímu zábradlí a naklonil se nad Mississippi. V dálce bylo slyšet hučení vodopádu.

„Ten most tvoří součást tříkilometrové historické vycházky. Snažím se projít ji celou aspoň jednou za den, když je hezky."

Znovu se rozešel a kameru držel namířenou před sebe, abych měla hezký výhled.

„Tam na konci jsou nějaké podniky?" zeptala jsem se, když jsem si všimla v dálce několika budov s venkovním sezením.

„Jo, je tam pár skvělých kaváren a taky restaurací. Pro své nejoblíbenější jídlo ale musím jezdit autem. Miluju ekvádorskou kuchyni, tak jezdím do takové malé špeluňky, jmenuje se to *Chimborazo*. Jestli přijedeš, určitě tě tam vezmu."

Potom otočil kameru na sebe a zářil mi přes celý displej. Vyrazilo mi to dech.

Bože, ten byl hezký.

Takhle naživo byl ještě mnohem hezčí. Nebo se mi zdál hezčí, protože měl takovou milou povahu? Myslím, že mu na atraktivitě přidával i jeho smysl pro humor.

Měl na sobě šedé tričko s krátkým rukávem a v uchu černé sluchátko. Byl rozcuchaný. Ve tvářích měl ďolíčky a hezčí hnědé oči jsem nikdy neviděla. Byly to laskavé oči.

Justin vypadal jako předobraz těch dokonalých kluků z televizních seriálů, s jakými vždycky chodila hlavní hrdinka na střední škole. Naprosto skvělý kluk, který bydlí vedle, vezme ji na ples a půjčuje jí svoje mikiny a nakonec se rozejdou jen proto, že musí jít na vysokou do jiného státu a jí to vadí. Bylo na něm něco uklidňujícího a přívětivého.

Došlo mi, že se usmívám na vlastní telefon. Vydechla jsem a upravila si župan. Potom jsem si taky zapnula kameru.

Když se na displeji objevil můj obličej, Justin se zazubil. „Nazdárek."

„Říkala jsem si, že máš právo vědět, že na tebe nic nehraju," prohlásila jsem. „Vážně nejsem novinářka."

Rozesmál se. Šel dál, ale kameru už dopředu neotočil.

„Tak do toho." Vlezla jsem si zpátky do postele. „Máš nadšeného diváka. Jsi na stezce plné vyhlídek. Ukaž mi své město."

ČTYŘI

Justin

Zařadil jsem se do fronty aut čekajících na vyzvednutí dětí před školou a zatáhl ruční brzdu. Potom jsem vzal telefon, abych se podíval na Emmu. Znovu.

Včera jsme si povídali tři hodiny. Zůstala se mnou na telefonu celou dobu, co jsem venčil Brada, a potom ještě dvě hodiny, když už jsem byl zpátky doma. Byla fajn. Byla *opravdu* moc fajn. Líbila se mi. A celá ta věc s rušením kletby se najednou zdála být mnohem zajímavější, než jsem čekal.

Zazvonil školní zvonek a ze školy se začaly valit děti. Byl poslední den letní školy. Když jsem uviděl svého bratra Alexe, jak s partou kamarádů míří ke školnímu autobusu, stáhl jsem okénko u spolujezdce a naklonil se přes sedadlo. „Hej! Nechceš svézt?"

Ohlédl se a celý obličej se mu rozzářil. Vzrušeně se rozloučil s kamarády a běžel ke mně. Batoh mu poskakoval na zádech. Když se blížil k mému autu, vystoupil jsem a hodil po něm klíčky. Chytil je a s vyvalenýma očima na mě zíral. „Vážně?"

„Máma říkala, že potřebuješ trénovat práci s volantem. Řídíš."

Ve tváři se mu rozlil úsměv. „Joooo!" Sevřel ruce do pěstí.

Jeli jsme třicet minut, potom jsme zastavili u okénka v *McDonald's* pro jídlo a vyrazili k máminu domu. Cestou najel na obrubník a málem přehlédl stopku, ale přežili jsme.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příběh jednoho léta**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.